

marks Ære nøje knyttet til de danske Vaaben, ja, man taler om den „Skam“, den socialdemokratiske Regering synes at have bragt over Landet ved at fremsætte et Nedrustningsforslag. Men vi andre, Mindretallet i denne Sal, har en fuldkommen modsat Opfattelse. For os er Danmarks Ære ikke afhængig af, om vi er godt forsynede med Kanoner, Geværer og Uniformer, men deraf, om vi paa en nyttig og værdig Maade kan gøre en videnskabelig, en kulturel, en human, en erhvervsmæssig og handelsøkonomisk Indsats i Verdensudviklingen. Jeg mener, at man med Rette kan sige, at det er gammelt og nyt, der mødes i den Meningsudveksling, der har fundet Sted her. Naar vi i det radikale Venstre med Glæde er gaaet ind paa det foreliggende Lovforslag om Omdannelse af den danske Hær til kun at blive et Neutralitetsværn, saa kan det Standpunkt jo ikke undre nogen. Det er nemlig i nøje Sammenhæng med det, som det radikale Venstre har bekendt sig til fra den første Dag, da det blev dannet. Paa det Spørgsmaal sprængtes Reformpartiet, ladende den store konservative Masse tilbage, parat til at indgaa Militærforlig efter Militærforlig med de Konservative. Vi Radikale blev staaende paa det Standpunkt, som vi synes Begivenhederne og Danmarks Optagelse i Folkenes Forbund har overbevist os om er det rigtige.

Jeg maa nu sige, at det glæder mig, at den Kendsgerning, at det foreliggende Forslag er et billigt Forslag, der nedsætter vore militære Udgifter med ca. 30 Mill. Kr., ikke i den Debat, der fandt Sted i Folketinget i Efteraaret, har spillet nogen væsentlig Rolle, for selv om det er en stor Fordel, at vi ved en saadan Nyordning kan spare mange Millioner, mener jeg dog ikke, at Pengehensynet i et Spørgsmaal som det foreliggende skal komme i første Række. Vi fra vor Side har altid været overbevist om, at vi bedst faar Lov til at være i Fred, naar vi ingen militære Værdier har, men kun har et Vagtværn, der kan konstatere vor Neutralitet, men ikke kan bruges krigsmæssigt. For os staaar dette som Realitetspolitik, medens en konservativ Opfattelse af Danmark som i Stand til at hævde sig militært forekommer os at være Fantasteri.

Vi er altsaa overbeviste om, at Nedrustning tjener vort Land bedst. Dertil kommer den principielle Afsky for Krig og dermed hørende Militærvæsen, som det radikale Venstre altid har næret. Jeg har særlig som Kvinde følt Trang til at understrege denne Afsky for Krig. I de Forhandlinger, der blev ført, da dette Forslag

først blev forelagt, har jeg savnet tilstrækkelig stærkt Udtryk for den antimilitaristiske Aand, som dog først og fremmest kunde tænkes at ligge til Grund for Fremsettelsen af et saadant Forslag. Jeg nærer dog ingen Tvivl om, at de Partier, der i Folketinget vedtog dette Forslag, er besjælede af et ægte antimilitaristisk Sindelag, og lige saa overbevist er jeg om, at den nye Tidsaand, Opfattelsen af Krigen som et utilladeligt Middel til at afgøre Stridigheder Landene imellem, breder sig ikke alene i vort Land, men i hele Verden. Man er ved at indstille sig paa noget andet, paa det, at Retten maa træde i Magtens Sted, paa det, at Mægling og Voldgift maa anvendes i Stedet for Kanoner og Giftgas. Jeg tror, den Opfattelse trænger dybere og dybere ned i Befolkningen, at Krigen er en Levning fra Hedenskabets og Barbariets Tid og er et ganske uværdigt Middel at bruge for et civiliseret, et kristent Folk. Det er en afskyelig Ting at oplære unge Mænd i den Kunst at dræbe saa raffineret som muligt saa mange som muligt, thi etisk set kan det da ikke være mere forsvarligt ikklædt en Uniform at dræbe mange, end det er uden Uniform at dræbe en enkelt, og Drab anses dog i det borgerlige Samfund for at være den største Forbrydelse. Ja saa stærkt er vort Had til Militarismen og saa stærk vor Tro paa Muligheden af fremtidig Fred og Folkeforsoning, at vi, selv om der er Uvejrlighed udenom os, staaar fast paa, at Danmark ikke skal have noget krigsmæssigt Apparat, fordi vi vil holde os udenfor. Vi tror, at dette er det klogeste og det moralsk rigtigste, og vi regner os denne Opfattelse til Ære.

Naar jeg har gjort disse Bemærkninger, er det, fordi jeg gerne har villet, der skulde lyde en antimilitaristisk Kvinderøst ved denne Lejlighed. Jeg mener nemlig, at ingen mere end Slægtens Mødre er interesseret i en Afgørelse af Militærspørgsmaalet i den nye Tids Aand, og jeg nærer det Haab, at der i Kvindernes Sind vil vise sig at være de bedste Vækstbetingelser for den nye antimilitære Mentalitet.

C. F. Sørensen: Jeg kan paa mit Partis Vegne udtale min Anerkendelse af den Forhandling, der er ført her i Dag om Socialdemokratiets Forslag om et Vagtkorps og en Statsmarine, thi det er jo mange Ord, der er blevet sagt af Forslagets Modstandere, skønt enkelte, sidst det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Kloppenborg-Skrumsager), har sagt, at Forslagets Vej gennem det høje Ting forhaabentlig vilde